

ikke saa vidt, at det i en saadan Kommune er forbudt at drikke. Det er ikke forbudt at tage sig et Glas Vin eller en Snaps eller et Glas stærkt Øl, hvis man vel at mærke kan skaffe sig det. Man kan forskrive Drikkevarer fra Nabokommunen eller fra Hovedstaden; men det kan kun de gøre, som har Raad til at forskrive større Partier, de derimod, som er henviste til at købe deres Forbrug i smaa Partier, er afskaarne fra at faa Del i disse Nydelser. De velhavende, de store Gaardmænd paa Landet, Godsejerne, Proprietærerne de kan forskrive deres Kvanta fra København, Aarhus, eller hvilken By det nu kan være, og nyde lige saa meget de vil, men de fattige skal være afskaarne derfra!

Jeg synes, at Bestemmelsen om Kommunestemninger er i alle Maader meget uheldig, og anbefaler, at man stemmer derimod. Jeg har dermed omtalt baade Ændringsforslag Nr. 11 og Ændringsforslag Nr. 15.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger om Ændringsforslag Nr. 13, som er stillet af et Flertal, hvortil jeg hører, og som gaar ud paa at opretholde den nuværende Tilstand, at ogsaa Beværtere og handlende med stærke Drikke skal kunne blive Medlemmer af Bevillingsnævnet. Den ærede Ordfører for Flertallet drog meget stærkt til Felts mod denne Bestemmelse, ganske med Urette synes jeg. Den ærede Ordfører anførte Dr. Ussings Udtalelser; Dr. Ussing kan, det indrømmer jeg, sige mange smukke Ord om mange Ting, men det er ikke altid, Ordene just staar i saa god Overensstemmelse med det praktiske Livs Forhold, som man maaske kunde forvente. Jeg finder ikke, der er den fjerneste Grund til at udelukke Beværtere og handlende med stærke Drikke fra at blive Medlemmer af Bevillingsnævnene, vel at mærke, naar Kommunalbestyrelsen vil vælge dem dertil, hvilket jo ligger i Kommunalbestyrelsens Haand. Hvis der er en Beværter eller handlende med stærke Drikke, der er Medlem af Kommunalbestyrelsen, og som man ikke mener vil kunne sidde i Bevillingsnævnet, vælger Kommunalbestyrelsen ham selvfølgelig ikke. Den vælger selvfølgelig kun Folk, man har Tillid til, og om hvem man har den Overbevisning, at de ikke vil misbruge Stillingen. For øvrigt kan jeg — i hvert Fald for Beværternes Vedkommende — slet ikke forstaa det Ræsonnement, den ærede Ordfører gjorde gældende, at disse skulde være interesserede i, at der blev uddelt saa mange Bevillinger som muligt. Tværtimod, de vil, hvis de endelig skal tage

Hensyn til deres personlige Interesser, være interesserede i, at der bliver saa faa Bevillinger som muligt, for derved bliver deres egen Stilling gunstigere. Men heller ikke for de handlendes Vedkommende kan jeg anerkende, at der foreligger noget, som kan berettigge til at udelukke dem fra at være Medlemmer af Bevillingsnævnet.

Det er naturligvis rigtigt, at man skal ikke skabe Mistanke om, at der kan finde Korruption Sted. Men paa den anden Side maa man ogsaa vide, at hvis man skulde være saa nøjeregnende, vilde man overhovedet næsten ikke kunne finde et eneste Menneske til nogen offentlig Forsamling, som var fri og økonomisk uafhængig; der vil snart paa det ene, snart paa det andet Punkt kunne paavises en eller anden fjern økonomisk Interesse i det paagældende Forhold hos dette eller hint Medlem. Man maa have den Tillid til offentlige Personer, at de forstaa at skelne mellem deres private Økonomi og de offentlige Anliggender, og jeg tør ogsaa sige, at det i al Almindelighed er saaledes, at der ikke er Fare for Misbrug i saa Henseende.

Den foreslaaede Bestemmelse har vakt megen Opmærksomhed og megen Harme i de paagældendes Lejr; og da Flertallet finder, at der ikke er den fjerneste Grund til at opretholde Bestemmelsen, har vi foreslaaet, at 4de Stykke udgaar, saaledes at baade Beværtere og handlende med stærke Drikke kan være Medlemmer af Bevillingsnævnene, naar de paagældende Kommunalbestyrelser ønsker at vælge dem dertil.

Jeg har allerede saa smaat omtalt Ændringsforslag Nr. 14, hvorved vi foreslaar, at naar der i saadanne Tilfælde, som er omtalte i § 16, er Strid mellem Amtsraad og Sogneraad om, hvorvidt en Bevilling skal gives, saa skal Sagen henlægges til Overbevillingsnævnets Afgørelse. Overbevillingsnævnet er en Institution, som man maa kunne betro at afgøre saadanne Spørgsmaal; og da saadanne Spørgsmaal ikke i alle Tilfælde kansiges at være af rent lokal Natur, er det rimeligt, at man har en saadan Institution som Overbevillingsnævnet, der kan se paa Sagen fra hele Landets Synspunkt og tage de Hensyn, som det er nødvendigt at tage til hele vort offentlige Liv. Derfor finder vi det rimeligt, at saadanne Sager i disse Tilfælde afgøres af Overbevillingsnævnet, og at dettes Afgørelse er den endelige.

Ændringsforslag Nr. 17 hænger sammen med det tidligere omtalte subsidiære Ændringsforslag under Nr. 8, og Ændringsforslag Nr. 21 hænger sammen med det, jeg